

Різні, однак нероздільні

Бетані Бартолом'ю
(Грунтується на справжніх подіях)

“Нехай вони поклоняються як, де і чому вони хочуть” (Уложення віри 1:11).

Еллі разом із сім'єю збиралася відвідати своїх двоюрідних братів і сестер, які жили далеко. Еллі так раділа! Вона вже давно не бачилася зі своїми двоюрідними братами і сестрами.

Перед поїздкою батьки сказали Еллі, що хочуть про щось поговорити.

“Коли ми збираємося сім'єю, то завжди молимося перед їдою. А іноді ми говоримо про церкву, правильно?”— запитав тато.

“Правильно!”— сказала Еллі.

“Так от, все буде трохи по-іншому під час

подорожі,— сказала мама.— Твої тітонька і дядько більше не ходять до церкви. І їм не подобається, коли люди з ними про це розмовляють”.

Еллі насупилася. “Чому?”

“Ми не знаємо всіх причин,— сказав тато.— Однак вони обоє люблять нас дуже сильно. Думаю, що вони не хочуть сперечатися з нами чи ображати наші почуття. Тож вони попросили нас не говорити з ними про церковні справи”.

Еллі кивнула.

“Ми так само можемо читати Писання або молитися, поки будемо у них. Однак будемо робити це окремо від них”,— сказала мама.

ІЛЮСТРАЦІЯ ЧЖЕН ЛІУ

“А тоді, коли будемо їсти?”— запитала сестра Еллі.

“Почекаємо і побачимо,— сказала мама.— Якщо вони не моляться перед їдою, кожен з нас може помолитися в серці”.

“Добре,— сказала Еллі. Я можу це зробити”.

Наступного дня сім'я Еллі сіла в машину. Вони їхали аж до вечора. Коли вони нарешті приїхали в дім, де жили її двоюрідні брати і сестри, тітонька та дядько Еллі допомогли їм витягнути з автівки сумки. Потім кожен пішов спати.

Наступного ранку Еллі помолилася перед тим, як іти на кухню снідати. Вона трохи хвилювалася через зустріч з родичами. Але потім її тітонька сіла

поруч з теплою усмішкою на обличчі.

“Сьогодні ми підемо в салон до твоєї двоюрідної сестри. Хочеш піти з нами?”— запитала вона Еллі.

“У салон зачісок?”— запитала Еллі.

“Так! І тобі, і твоїй сестрі, якщо захочете, вона зробить зачіску”.

Еллі усміхнулася і кивнула головою. Це буде весело!

Після сніданку вони поїхали в салон на автобусі. Еллі любила спостерігати, як працює її двоюрідна сестра. Її пальці літали вперед і назад, коли вона розчісувала і заплітала волосся. Після того як усім зробили зачіски, дівчата удавали, що вони на показі мод, проходжуючись перед дзеркалом у салоні й хихикаючи з того, як вони тепер виглядають.

Наступного дня йшов сильний дощ. Тож усі вирішили залишитися вдома і грати в настільні ігри. Еллі й одна з її двоюрідних сестер були в команді проти двох старших хлопців. Вони жартували одне з одного, рухаючи фішки по полю.

“Ми виграли!”— вигукнула Еллі й пересунула фішку на кінець дошки. Всі учасники дали одне одному “п'ять”—навіть старші брати, які удавали, що засмутилися через програш.

Минуло кілька днів, і настав час їхати додому. Коли Еллі сідала на заднє сидіння машини, вона чула, як сім'я прощається.

“Ми будемо за вами сумувати!”

“Швидше повертайтеся!”

“Ми вас дуже любимо!”

Еллі усміхнулася і помахала рукою, коли автівка рушила. Їй було так весело. Навіть хоча їхні вірування відрізнялися, вони залишалися щасливою сім'єю. ●

Автор живе в штаті Джорджія, США.